

været meget flet lønne. — Der er en anden Ting, som jeg kortelig vil berøre, idet jeg for Diebliffet aldeles ikke drifter mig til at dømme om, hvorledes Fordelingen af Personalet ved forskjellige høiere Administrationer og ved Institutioner, der omdannes eller opløses under Krigsforhold, er. Men naar jeg ser hen til den egentlige Regnskabsfører-Tjenestes Besættelse ved selve Afdelingerne, forekommer det mig tvivlsomt, om det vil være rigtigt, at vi gaa hen og indskrænke ved Infanteriregimenterne det Personale, man tidligere havde ved en Halvbrigade. En Halvbrigade bestod jo, som ærede Medlemmer mulig ville erindre, af to Infanteribatailloner og en Reservebataillon. Den havde tidligere en Intendant, en Reserveintendant, en Stabssergent eller en Oversergent og en fast Sergent. Nu gaar man hen og giver dem, hvad jeg kalder en Intendant, en regnskabsførende Kapitan, og saa giver man dem en Intendant, som er Sekondlieutenant, altsaa en Børnepligtig, det Samme, som en Reserveintendant var tidligere, eller en Lieutenant, som imidlertid kommanderes til Tjeneste fra Søren, men som man i Tilfælde af, at der skal mobiliseres, diebliffelig tager bort for at gjøre Tjeneste ved Søren, og kun een fast Underofficer, altsaa en betydelig Formindsfelse. Hvorvidt det vil kunne gaa, om denne Formindsfelse bør finde Sted eller ikke, vil jeg heller ikke strax sige Noget om. Derimod er der en anden Indretning, der er meget priselig, og det er den, at man har ordnet Forholdet under en Regimentsintendant, som skulde være en regnskabsførende Kapitan. Derved tror jeg, at man vil undgaa en Fare, som man vistnok tidligere har været udsat for og som man ogsaa, men kun i meget enkelte Tilfælde har sølt Virkningen af, men som, jeg kan vel gjerne sige, man næsten kan undre sig over, at man ikke har sølt Virkningen af oftere, nemlig den, der er forbundet med at give disse tidligere Reserveintendantter eller, som det nu skal være, Sekondlieutenantter et saa forfærdeligt stort Pengeansvar, som man har givet dem. Man har lønnet dem med 720 Kr. om Aaret og sat dem til at passe paa en Pengekasse, som gaar op over 80—100,000 Kr. Sa, det var rettere sagt, saavidt jeg husker, 80—100,000 Rdl., saa at jeg altsaa rolig kan sige: betydeligt op over 100,000 Kr. I det Hele taget er det gaaet godt; at man i et enkelt Tilfælde er kommen til Skade, tror jeg ikke, man kan forundre sig over. Altsaa, samler man det for Regimentet og lægger det ind under en ældre Mand, man kan have en større Tillid til, og som maasse ogsaa kan stille en større Sikkerhed, saa vil Ansvarret for de Underordnede derved tillige blive mindre. Det tror jeg, man maa holde over. Men den Underordnede, der altsaa bliver en Slags Bataillonsintendant, tror jeg ligeledes, det er nødvendigt, at man har tilstede i Fremtid, saaledes at man med et meget kort Varsel kan sende en saadan Afdeling ud med sin Bataillonsinten-

dant, uden dertil strax at tage det indkaldte Personale. Jeg tror, at det vil være vanffeligt at dømme om, hvorvidt der her i det Hele er for stærkt besat med Personale eller for lidt besat eller om det akkurat er det passende Forhold; men det antager jeg er en Ting, som vil blive undergivet en nærmere Prøvelse eventuelt i et Udvalg, og det kan ikke nytte at gaa ind paa disse Punkter her for Diebliffet. Det er kun disse korte Bemærkninger om Lovforslaget, jeg foreløbig vil gjøre.

Krigsministeren: Jeg har ganske sikkert ikke faaet stor Anledning til at tage Ordet, men der er dog faldet enkelte Bemærkninger, som kunne trænge til en noget nærmere Belysning. Den ærede Landsthingsmand, der nu talte, var ikke ganske for, at man havde givet Intendanturpersonalet Officers Karakter. Det er imidlertid Noget, der finder Sted ved de fleste Søere, og der, hvor man endnu ikke har indført det, tænker man stærkt paa at indføre det. Man tror nemlig, at det skulde befordre en bedre Sammenknytning mellem Kommandoerne og Administrationen, og man haaber endvidere, at det skulde fremme den kammeratlige Aand og saaledes lette i det Hele taget de indbyrdes Forhandlinger og bidrage til en bedre Samvirken mellem disse forskellige Faktorer i Søren. Jeg tror, at disse Grunde ere temmelig vigtige, og at de berettiger til at give Intendanturpersonalet militær Karakter, saa meget mere som man jo for Fremtiden haaber fortrinsvis at rekrutere Intendanturpersonalet fra Vaabnene, og det kan dog vist ikke negtes, at de Officerer, der nu engang have faaet militær Karakter, ønske at bevare denne og i deres fremtidige Stilling i Intendanturklassen at kunne erhverve en høiere militær Karakter. Istedesfor at denne Inddeling i tvende Grupper i Intendanturpersonalet skulde fremkalde en mindre god Tone, tror man idetmindste dermed at fremkalde en betydelig bedre Tjenestegang, og at denne Indretning vil være til stort Held for Intendanturkorpsets Virksomhed i det Hele. Det maa vel erindres, at de tvende Grupper i alt Væsentligt idetmindste blive rekruterede paa forskjellig Maade: den ene Gruppe, som danner den saakaldte Intendantstab, vil jo fortrinsvis komme til at bestaa af Officerer i Søren eller af Reserveintendantter, der blive forfremmede, og i en ringere Grad af avancerede Underofficerer, den anden Gruppe derimod vil fortrinsvis komme til at bestaa af de avancerede Underofficerer. Der er en væsentlig Forskjel i deres hele Dannelselse, og man kan vist ikke negte, at naar Underofficerer have en saa god Udsgit til Forfremmelse som i Forpleiningskorpset, saa ere de Stillinger, som de kunne opnaa, i enhver Henseende tilfredsstillende for dem. Dermed er jo ingenlunde sagt, at det vil være umuligt for dem at opnaa høiere Stillinger; det er